

להגביר את הלחץ ולרדוף את חמאס גם בחו"ל

26.01.2024 | שבת בן מאיר written by

פעולתה של ישראל נגד חמאס נדרשת בראש ובראשונה כדי לבנות מחדש את ההרתעה שהתרסקה ב-6 באוקטובר. בלי להשיג במלואן את המטרות שהוגדרו למלחמה, ישראל עלולה למצוא את עצמה מול איום קיומי מצד אויביה השונים, שעוקבים אחר התנהלותה, ולאבד את מעמדה הנשען על עוצמתה הביטחונית. חיוני לשוב ולהזכיר זאת בצל האירועים בשבוע החולף, ולנוכח הדיון הציבורי בנוגע למהלכים הבאים.

האתגר הניצב בפני ישראל קשור באילוף הזמן. כדי להשיג את המטרות בתנאים הנוכחיים, נדרש צה"ל לפעול באופן שיטתי לתקופה ממושכת. עם זאת, למשך הזמן יש משמעות קריטית בסוגיית החטופים. בהנחה שלא ניתן להשפיע על עצימות הלחימה ולא ניתן לחדש את המצור, נדרשת הצמרת המדינית-ביטחונית לשאלה כיצד להגביר את הלחץ על חמאס ולקצר את הזמן.

מבין האפשרויות, נדמה כי פגיעה שיטתית במנהיגי חמאס היושבים בחו"ל, בד בבד עם המשך הלחימה ברצועה, ישרתו את הצורך הזה ויסייעו בהשגת מטרות נוספות. פגיעה כזו תבהיר לראשי הארגון כי יש מחיר לזמן שחולף. מעבר לכך, פעילות כזו תסייע לשבש את יכולת השליטה של ההנהגה ואת התיאום בין זרועותיו השונות של הארגון כדי למנוע את התאוששותו בעזה.

בלי מפקדה יעילה בחו"ל, ולאחר שיושגו פגיעה אנושה ביכולותיו הצבאיות והשלטוניות בעזה ונטרול תשתיותיו ביו"ש, חמאס עשוי לאבד את מעמדו כתנועה בעלת השפעה אזורית, גם אם ימשיך להתקיים כארגון מקומי נרדף. זהו אינטרס משותף לישראל ולשכנותיה ויעד שהאמריקנים היו צריכים לדחוף להשגתו במסגרת מאמציהם לעיצוב סדר אזורי חדש.

בזמן שראשי חמאס בעזה חיים במחתרת וקולם לא נשמע, ממלאים את מקומם בהצגת מדיניות התנועה ובקידום ענייניה בעלי תפקידים הנמנים עם ההנהגה ה"מדינית" של הארגון ומקיימים את מרכז חייהם בחו"ל. הם מחליפים את ההנהגה המסתתרת גם בהופעות התקשורתיות, ברשתות החברתיות, בכינוסים ובשיחות מדיניות.

פעילותם לא מסתכמת בכך: הם שותפים בגיבוש מדיניות ובהסברה ואחראים לגיוס התמיכה המדינית והמשאבים הנחוצים לבניית יכולותיו של הארגון ולפעילותו באזורים שונים. חלקם ממלאים תפקידים מבצעיים [2] מתיאום בין-אזורי למטרות טרור וכלה בהכוונה של פעילות קונקרטית בזירות שונות. סאלח עארורי, שנפרד מאיתנו לאחרונה, היה מהפעילים המוכרים לציבור, אך לא רק הוא.

חאלד משעל, איסמעיל הנייה, מוסא אבו מרזוק, באסם נעים, סאמי אבו זוהרי, עיזאת רישק,

אוסאמה חמדאן וזאהר ג'בארין מוכרים לא רק ל"ותיקי הז'אנר".

פעילותה של המפקדה בחו"ל מהווה מכפיל כוח לחמאס, ולה תרומה מכרעת בהפיכת הארגון לבעל השפעה אזורית, במיוחד לנוכח התנאים הקשים שמגבילים את פעילותו מרצועת עזה או מיו"ש.

התפקיד המרכזי שממלאת מפקדה זו, וכן מאמציה לגרור את ישראל למלחמה אזורית רב-זירתית, מחייבים את המערכת הישראלית לנקוט מאמץ נחוש ושיטתי נגדה עד לנטרול כל מרכיביה ² בייחוד לאחר הטבח המפלצתי ב-7 אוקטובר שעליו תפארתה, ולאחר הניסוח הבהיר שסיפק חאלד משעל לגבי מחויבותו המוחלטת של חמאס להשמיד את מדינת ישראל (מהים ועד הנהר, מראש הנקרה ועד אילת).

קשה להתעלם מהסמליות שבסמיכות הזמנים בין מועד החלטת בית הדין בהאג ליום השואה הבינלאומי. האמנה למניעה ולענישה של פשעי רצח עם, שנוסחה על אפר שואת יהודי אירופה, נועדה להבטיח "לעולם לא עוד".

ישראל, שהותקפה ב-7 אוקטובר על ידי פראי חמאס, ממשיכיהם של הנאצים, בדרכים שמזכירות את זוועות השואה, מוצאת את עצמה מתגוננת משפטית נגד האשמות על רצח עם.

חמאס, שהגדיר את השואה כ"סיפור מומצא וללא כל ביסוס", מבצע ללא הרף פשעי מלחמה מכל סוג ומין ועטף את מעלליו בכתב פלסטר של 18 עמודים, שכל תכליתו היא להכחיש את הזוועות של אנשיו, להטיל דופי בישראל ולהטיל עליה רפש.

מדינת ישראל מנהלת מאבקים רבים, כל הזמן, בזירות שונות. העיקרי והחשוב שבהם הוא המאבק על האמת. הטענות המשמשות בו נגד ישראל מחליפות פנים, צורה וניסוח, אך מטרתן היא אחת: ערעור על הלגיטימיות של המדינה, של מנגנוניה, של פעולותיה. אם לאחר הטבח המפלצתי עודנו נתבעים להשיב לטענות מגוחכות כלפינו, אפשר רק להניח מה חושבים עלינו בזמנים אחרים.

הטבח והמלחמה החזירו אותנו אל השורשים, הבהירו כי אנו עדיין נאבקים על קיומנו, והמחישו את חובתה של ישראל להבטיח, שוב: לעולם לא עוד.

פורסם בישראל היום, בתאריך 26.1.2024.